

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	Sędzia SA Marcin Schoenborn
Sędziowie	SA Piotr Filipiak SO del. Teresa Jędrzejak – Paluch (spr.)
Protokolant	Marta Jodłowska

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2022 r. sprawy

1. **R. R.**, s. W. i K., ur. (...) w R.,

oskarżonego o czyny z art. 63 ust. 2 i 3 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 12 § 1 k.k.

2. **J. G.** s. M. i J., ur. (...) w Z.,

oskarżonego o czyny z art. 63 ust. 2 i 3 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 30 maja 2022 r., sygn. akt II K 104/21

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego oskarżonym w punkcie 1 zwrot „wytworzyli” zastępuje zwrotem „wytwarzali”;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Częstochowie) na rzecz adwokat M. K. (Kancelaria Adwokacka w C.) kwotę 738,00 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% VAT, tytułem nieopłaconych przez oskarżonego R. R. kosztów obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonych R. R. i J. G. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

SSO del. Teresa Jędrzejak – Paluch SSA Marcin Schoenborn SSA Piotr Filipiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 394/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 30 maja 2022 r., sygn. akt II K 104/21

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zgłoszony przez obrońcę oskarżonego J. G. zarzut obrazy przepisów postępowania, mający wpływ na treść orzeczenia, to jest:</p> <p>1) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej dowolną oceną w odniesieniu do wyjaśnień oskarżonego J. G.,</p> <p>2) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>dowodów i zastąpienie jej dowolną oceną w odniesieniu do oceny wiarygodności wyjaśnień złożonych przed sądem przez oskarżonego J. R.,</p> <p>3) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej dowolną oceną w odniesieniu do zeznań świadków J. Ś. (1), G. M. i T. L.,</p> <p>a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż:</p> <p>1) oskarżony J. G. wspólnie z R. R. podjęli decyzję, że rozpoczną uprawę konopi innych niż włókniste w celach zarobkowych,</p> <p>2) oskarżony J. G. aktywnie uczestniczył w założeniu i prowadzeniu plantacji a także partycypował w kosztach zakupu nasion i sprzętu,</p> <p>3) oskarżony J. G. w dniu 4 lutego 2021r. przyjechał do domu wynajmowanego przez R. R. położonego w Ł. w celu ścięcia dojrzałych krzewów marihuany celem przygotowania ich do sprzedaży,</p> <p>4) oskarżony J. G. wspólnie i w porozumieniu z R. R. uprawiał konopie inne niż włókniste o łącznej wadze po wysuszeniu nie mniejszej niż 2.965,98 grama.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Żaden z podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego J. G. zarzutów naruszenia wskazanych przepisów</p>		

procesowych w zakresie dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny zebranych dowodów jak również w zakresie tego które z nich stanowiły podstawę dokonanych ustaleń faktycznych prowadzących do uznania winy tego oskarżonego w odniesieniu do czynu przypisanego mu w pkt 1 wyroku sądu pierwszej instancji, nie zasługiwał na uwzględnienie. Apelację obrońcy tego oskarżonego uznać należy w istocie za polemikę z prawidłowymi ustalaniem poczynionymi przez tenże sąd w oparciu o dowody zebrane i ocenione z pełnym poszanowaniem zarówno art. 7 k.p.k. jak i art. 4 oraz art. 410 k.p.k. Wbrew zawartym w niej twierdzeniom w żadnym fragmencie oceny dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji nie sposób nazwać dowolną, naruszającą zasady prawidłowego rozumowania czy też wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Logiczne i konsekwentne wyjaśnienia składane w czasie śledztwa przez oskarżonego R. R. (w tym również w czasie konfrontacji z J. G.) co do tego, że ujawniona 4 lutego 2021 r. w wynajmowanym przez niego domu w Ł. plantacja marihuany była prowadzona od listopada 2020 r. przez niego wspólnie z oskarżonym J. G., częściowo koherentne z nimi wyjaśnienia złożone w czasie posiedzenia aresztowego przez oskarżonego J. G., który wówczas potwierdził swój udział w tej uprawie marihuany, a także fakt zatrzymania obu oskarżonych 4 lutego 2021 r. po ich kilkugodzinnym pobycie w tym budynku, ubranych w ubrania robocze, które wydzielały charakterystyczny zapach marihuany, ujawnienie w kieszeniach spodni i bluzy

oskarżonego J. G. zabrudzonych rękawiczek nitrylowych, takich samych, jak znajdujące się w pudełku na strychu, gdzie była prowadzona uprawa marihuany (k. fotografia- k. 158, zeznania świadka J. Ś. (2)- k. 687), ujawnienie po wejściu do budynku na strychu profesjonalnej plantacji marihuany ze świeżo ściętymi i powieszonymi w celu wysuszenia kwiatostanami części krzewów marihuany, w połączeniu z zeznaniami funkcjonariusza Policji J. Ś. (2) co do przebiegu samego zatrzymania oraz co do informacji pozyskanych przez funkcjonariuszy Policji w wyniku wcześniejszych czynności operacyjnych podejmowanych w tej sprawie (k. 689), doprowadziły sąd pierwszej instancji do poprawnego wniosku, że ujawniona plantacja prowadzona była przez obu oskarżonych. W pełni zasadnie zatem sąd ten, czyniąc ustalenia faktyczne, oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego R. R. składanych w czasie śledztwa, odmawiając wiary jego wyjaśnieniom złożonym na rozprawie, oraz na wyjaśnieniach złożonych przez oskarżonego J. G. przed Sądem Rejonowym w Zawierciu w dniu 6 lutego 2021 r. (k. 98), odmawiając wiary wyjaśnieniom składanym przez niego w trakcie pozostałych przesłuchań w czasie śledztwa jak również przed sądem, uznając je za realizację obranej linii obrony. Zgodzić się należy z zawartym w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzeniem, że nie sposób przyjąć, iżby oskarżony J. G. w czasie posiedzenia aresztowego, mając świadomość tego, że za udział w prowadzeniu plantacji marihuany grozi mu wymierzenie surowej kary

pozbawienia wolności, przyznał się do popełnienia czegoś, czego nie zrobił. Za pozbawiony racji należy w tej mierze uznać podniesiony w apelacji argument jakoby oskarżony, występując wówczas bez obrońcy, nie wiedział jak się ma zachować. Nie był to przecież jego pierwszy kontakt z organami ścigania oraz z sądem, gdyż był już wcześniej karany za przestępstwo z art. 53 ust. 2 i z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 3 lat pozbawienia wolności, tak więc wiedział jaka kara grozi za tego typu przestępstwo. Nie sposób zatem uznać, iżby w celu uniknięcia tymczasowego aresztowania, ale mając jednocześnie świadomość możliwości skazania na karę minimum 3 lat pozbawienia wolności (a realnie wyższą z uwagi na działanie w warunkach recydywy) oskarżony bezpodstawnie dostarczył dowodu swojego udziału w przestępstwie.

Wobec treści wyjaśnień składanych w czasie śledztwa przez oskarżonego R. R., wyjaśnień złożonych podczas posiedzenia aresztowego przez oskarżonego J. G., zeznań świadka J. Ś. (2) oraz w obliczu okoliczności zatrzymania obu oskarżonych 4 lutego 2021 r. nie sposób przyjąć, iżby oskarżony J. G. przyjeżdżał wcześniej, a także i tego dnia, do wynajmowanego przez R. R. domu w Ł. przy ul. (...) wyłącznie w celach towarzyskich bądź też w celu naprawy swojego samochodu. Pominąwszy sprzeczność tej treści wyjaśnień oskarżonego J. G. a także i wyjaśnień składanych przed sądem przez oskarżonego R. R. z wyjaśnieniami złożonymi przez tego ostatniego w czasie śledztwa a także z wyjaśnieniami samego J. G. złożonymi w czasie posiedzenia aresztowego, stwierdzić

należy, że zupełnie nieracjonalne byłyby działania oskarżonego G. polegające na przyjechaniu z S., gdzie mieszka, do C., zostawienie swojego samochodu marki V. (...) pod sklepem i udanie się wraz z oskarżonym R. R. jego samochodem do wynajętego domu w Ł. po to, żeby napić się tam kawy, po czym, zabrawszy po drodze pozostawiony w C. samochód oskarżonego J. G., udać się nim do B., gdzie w warsztacie znajomego miał on być naprawiany. Nie tylko tym razem zresztą oskarżony J. G. zostawiał swój samochód pod sklepem w C., gdyż- jak wynika z wyjaśnień jego samego oraz R. R.,-czynił tak za każdym razem, udając się do Ł.. Okoliczność tę słusznie sąd pierwszej instancji uznał za przejaw konspiracji ze strony J. G.. Brak bowiem dla takiego zachowania wytłumaczenia innego niż to, że oskarżony ten nie chciał, żeby jego samochód był widywany w Ł. pod domem wynajmowanym przez R. R., a powodem tego była prowadzona przez nich obu w tym domu uprawa marihuany.

Zarówno właścicielka tego domu A. S. jak i funkcjonariusz policji J. Ś. (2) zaprzeczyli wyjaśnieniom składanym przed sądem przez obu oskarżonych odnośnie rzekomych problemów z dojazdem na posesję domu wynajmowanego przez R. R. z powodu grząskiego gruntu i co do tego, że na miejscu utwardzonym mieścił się tylko jeden samochód. Świadek A. S. zeznała wszak, że o ile istotnie wokół posesji jest grząski grunt, ale można na nią z powodzeniem dojechać samochodem przez most, zaś na samej posesji grunt jest utwardzony i na pewno mieszczą się tam dwa samochody (k. 689). Potwierdził to świadek J. Ś. (2)

zeczając, że bez problemu w pobliże domu wynajmowanego przez R. R. podjechali dwoma samochodami i zaparkowali je w taki sposób, że drogą dojazdową mogły przejechać inne samochody (k. 687).

Słusznie również sąd pierwszej instancji przyjął, że o ścisłej współpracy pomiędzy oskarżonymi R. R. i J. G. w ciągu kilku miesięcy poprzedzających zatrzymanie, świadczy ilość połączeń telefonicznych pomiędzy nimi. Z wykazu połączeń telefonicznych wynika wszak, że w okresie od 1 listopada 2020 r. do 4 lutego 2021 r. dzwonili do siebie kilkadziesiąt razy (k. 336- 338). Bez wątpienia taka ilość połączeń świadczy o tym, że oskarżonych łączyło w tym czasie coś więcej niż okazjonalne tylko spotkania towarzyskie i ewentualne usterki w samochodzie oskarżonego J. G..

Tym samym za zupełnie pozbawione racji uznać należało podniesione w apelacji oskarżonego J. G. zarzuty dotyczące dowolnej oceny przez sąd pierwszej instancji wyjaśnień oskarżonych J. G. i R. R.. Dokonana przez ten sąd ocena dowodów jest klarowna, zgodna z regułami logiki oraz doświadczenia życiowego i nie sposób żadną miarą zarzucić jej dowolności.

Bezpodstawnie również obrońca zarzucił sądowi a quo czynienie ustaleń faktycznych w oparciu o notatki funkcjonariuszy Policji dokonujących czynności na miejscu i niepotwierdzonych w innym materiale dowodowym. Świadczy to o niezbyt uważnej lekturze pisemnego uzasadnienia wyroku. Wszak notatka urzędowa sporządzona przez funkcjonariusza Policji J. Ś. (2) zamieszczona

na k. 1 akt (którą to obrona formułując tej treści zarzut zapewne ma na myśli) nie została w tymże uzasadnieniu powołana jako dowód, na którym sąd się opierał. Ustalenia odnośnie tego, że dom w Ł. przy ul. (...) był obserwowany przez funkcjonariuszy Policji z uwagi na informację o tym, że znajdują się w nim narkotyki oraz ustalenia co do okoliczności zatrzymania obu oskarżonych, w tym co do tego, że od obu oraz z wnętrza samochodu czuć było charakterystyczny zapach marihuany, oparte są bowiem na zeznaniach świadka J. Ś. (1), a nie na notatce urzędowej. Nie sposób zatem sądowi pierwszej instancji zarzucić obrazy przepisu art. 174 k.p.k., który to zarzut jakkolwiek nie został postawiony wprost przez obrońcę oskarżonego J. G., to jednak wyraźnie zasugerowany w uzasadnieniu środka odwoławczego.

Zasadnie sąd a quo odmówił wiary wyjaśnieniom składanym w czasie postępowania sądowego przez oskarżonego R. R., uznając je za wsparcie linii obrony oskarżonego J. G. w celu uchronienia go przed odpowiedzialnością karną, natomiast dając w całości wiarę zeznaniom funkcjonariuszy Policji G. M. z Komisariatu Policji w Ł., który przedstawił zarzuty oskarżonemu R. R. i przesłuchiwał go jako podejrzanego oraz T. L. z tego samego komisariatu, który w tej czynności uczestniczył. W świetle logicznych i spójnych zeznań tych funkcjonariuszy Policji twierdzenia oskarżonego R. R. co do tego jakoby został przez policjantów namówiony do bezpodstawnego obciążenia J. G. udziałem w uprawie marihuany, zasadnie zostały przez sąd pierwszej instancji uznane za całkowicie niewiarygodne.

Prawidłowa ocena wszystkich zebranych w sprawie dowodów zasadnie doprowadziła zatem sąd pierwszej instancji do ustalenia, że uprawa konopi indyjskich na strychu domu w Ł. przy ul. (...) była wspólną inicjatywą oskarżonych R. R. i J. G., sfinansowaną przez obu a także przez obu prowadzoną (aczkolwiek przy większym nakładzie pracy oskarżonego R. R.), z której zyskami po sprzedaży wytworzonego suszu marihuany mieli się podzielić, a także i tego, w dniu 4 lutego 2021 r. po przybyciu około godziny 10:00 do tego domu obaj oskarżeni ścinali dojrzałe krzewy marihuany, oddzielali kwiatostany od pozostałej części krzewów oraz wieszali kwiatostany w przygotowanym wcześniej na ten cel pomieszczeniu. Wbrew twierdzeniom oskarżonego J. G. bynajmniej pobyt oskarżonych w domu przy ul. (...) w Ł. nie trwał półtorej godziny, tylko kilka godzin. Półtorej godziny, zgodnie z zeznaniami świadka J. Ś. (2), trwała obserwacja domu przez funkcjonariuszy Policji. Kiedy jednak funkcjonariusze przybyli na miejsce samochód R. R. stał już pod domem, zaś obaj oskarżeni znajdowali się w środku. Z pierwszych wyjaśnień oskarżonego R. R. wynika, że przyjechali na miejsce około godziny 10:00, zaś do zatrzymania oskarżonych doszło o godz. 13:15. Oznacza to, że w domu tym oskarżeni przebywali przez przeszło 3 godziny. Był to wystarczający czas na ścięcie 32 krzewów, oddzielenie kwiatostanów i ich powieszenie w celu suszenia.

Nie sposób również zarzucić braku spójności wyjaśnieniom złożonym w czasie śledztwa przez oskarżonego R. R. na temat udziału w

uprawie marihuany przez J. G.. Wszak z jego pierwszych wyjaśnień, podtrzymywanych do końca śledztwa (w tym również w czasie konfrontacji z J. G.) wynika wprost, że na pomysł uprawy marihuany w wynajmowanym przez niego domu w Ł. wpadł właśnie J. G. (co jest uprawdopodobnione w świetle tego, że oskarżony G. był wcześniej karany za uprawę konopi oraz wytwarzanie z niej suszu), który pokrył połowę kosztów zakupu potrzebnej aparatury i innych potrzebnych przedmiotów, a także sam część z nich kupował i jakkolwiek sam rzadko bywał w tym domu, zaś doglądaniem uprawy zajmował się głównie on, to jednak rola J. G. polegała głównie na zakupywaniu i dowożeniu rzeczy niezbędnych do tej uprawy (k. 73). Tej treści wyjaśnienia w zakresie podejmowanych przez siebie czynności oskarżony J. G. w znacznej części potwierdził zaś przed Sądem Rejonowym w Zawierciu w dniu 6 lutego 2021 r. Co do tego zatem jaka była rola i udział oskarżonego J. G. w prowadzeniu plantacji marihuany nie było w depozycjach ze śledztwa oskarżonego R. R. żadnych rozbieżności.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. G. od czynu opisanego w pkt 1 wyroku.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Wobec bezzasadności podniesionych w apelacji zarzutów wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. G. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zgłoszony przez obrońcę oskarżonego R. R. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, to jest:</p> <p>a. przyjęcie, że oskarżony wytworzył znaczną ilość środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze po wysuszeniu nie mniejszej niż 1.162,28 grama, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie takiego ustalenia, a w konsekwencji:</p> <p>b. naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego zastosowanie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Odnosząc się do tego zarzutu w pierwszej kolejności wytknąć należy błędne jego sformułowanie, co w tym przypadku polegało na uczynieniu tej samej okoliczności podstawą zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych jak i obrazy przepisów prawa materialnego. Zarzut obrazy prawa materialnego mógłby zostać postawiony tylko wtedy, gdyby apelujący nie kwestionował ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd a quo w zakresie dotyczącym przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy</p>		

narkotykowej. Tymczasem obrońca oskarżonego R. R. kwestionuje w swojej apelacji ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji w zakresie tego jakoby oskarżeni "wytworzyli" znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze po wysuszeniu nie mniejszej niż 1.162,28 grama. Przypisanie oskarżonym realizacji znamion występkę z art. 53 ust. 2 ustawy narkotykowej ma być jedynie konsekwencją tego błędu w ustaleniach faktycznych, co dowodzi braku podstaw do postawienia zarzutu obrazy prawa materialnego, a to art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani.

Odnosząc się do tak rozumianego zarzutu głównego apelacji obrońcy oskarżonego R. R. Sąd Apelacyjny dostrzega jego częściową zasadność, co nie oznacza jednak, iżby zakwalifikowanie czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku również z art. 53 ust. 2 ustawy narkotykowej były błędne. Jakkolwiek czynności podjęte przez oskarżonych R. R. i J. G. w dniu 4 lutego 2021 r. po ścięciu uprawianych przez nich wcześniej krzewów konopi innych niż włókniste zasadnie Sąd pierwszej instancji zakwalifikował jako przestępstwo z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to jednak błędnie przyjął, iż w ten sposób "wytworzyli" oni znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze po wysuszeniu nie mniejszej niż 1.162,28 grama. Nie sposób odmówić racji apelacji obrońcy oskarżonego R. R. co do tego, że ich czynności nie doprowadziły do osiągnięcia

produktu finalnego, czyli suszu ziela konopi innych niż włókniste, a więc nie sposób uznać, iżby "wytworzyli" środek odurzający. Jego wytworzenie było bowiem efektem dalszego procesu suszenia, którym ujawnione w dniu 4 lutego 2021 r. świeże jeszcze kwiatostany krzewów konopi zostały poddane przez funkcjonariuszy Policji, co miało na celu ustalenie ilości suszu, jaka mogła zostać z nich uzyskana i zawartości w nim składnika czynnego w postaci delta-9-THC. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że "wytwarzaniem środka odurzającego, o którym mowa w art. 53 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w sytuacji, gdy inne przepisy tej ustawy odrębnie penalizują zakazaną uprawę określonej rośliny (np. konopi) oraz zbiór z niej takich jej części, które same są już uznawane za środek odurzający (np. ziela i żywicy konopi), są dalsze czynności podejmowane po zbiorze (np. suszenie), za pomocą których otrzymuje się gotowy środek odurzający zdatny do użycia, a więc określony preparat danej rośliny, np. susz konopi (postanowienie SN z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. V KK 124/15, SIP «Lex» nr 1781852, postanowienie SN z dnia 30 marca 2022 r. III KO 14/22 LEX nr 3418054, postanowienie SN z dnia 23 kwietnia 2021 r., III KK 86/21, LEX nr 3232215). W świetle ugruntowanego orzecznictwa nie może więc budzić wątpliwości to, że suszenie ściętych krzewów konopi indyjskich jest jednym ze sposobów wytwarzania środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste. Wytwarzanie to czynności, za pomocą których mogą być otrzymywane środki odurzające i psychotropowe. W przypadku

ziela konopi to wszystkie czynności po zbiorze roślin, które zmierzają do otrzymania suszu konopi, np. odcinanie poszczególnych części rośliny, przygotowanie do suszenia, suszenie, segregowanie itd. (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 11 grudnia 2019 r., II AKA 573/19, LEX nr 3066118 oraz Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 22 czerwca 2018 r., II AKA 113/18, LEX nr 2623914).

Dlatego też nie ulega wątpliwości, że skoro oskarżeni po ścięciu krzewów konopi oddzielili kwiatostany od pozostałej części rośliny i powiesili je w miejscu do tego uprzednio przygotowanym, gdzie miały schnąć, to oznacza, że przystąpili już do wytwarzania środka odurzającego. To, że w momencie ujawnienia plantacji marihuany część ściętych roślin była wilgotna (bo ścięte zostały tego samego dnia) nie oznacza, że oskarżeni suszu nie wytwarzali. Przepis art. 53 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii mówi wszak o "wytwarzaniu" środków odurzających, a nie o ich wytworzeniu, co oznacza, że statutowane tym przepisem przestępstwo ma charakter formalny, a nie materialny.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu zwrotu dotyczącego wytworzenia znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste, zaś z kwalifikacji prawnej i podstawy skazania art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Uznając za częściowo zasadny zarzut apelacji obrońcy oskarżonego R. R. dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez sąd pierwszej instancji co do tego jakoby oskarżony ten wraz z J. G. "wytworzył" znaczną ilość środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste, Sąd Apelacyjny dokonał zmiany zaskarżonego wyroku co do obu oskarżonych poprzez zastąpienie w opisie czynu przypisanego oskarżonym w punkcie 1 zwrotu "wytworzyli" zwrotem "wytwarzali". Mając zaś na uwadze to, że podjęte przez oskarżonych czynności po ścięciu uprawianych krzewów konopi, a więc odcięcie poszczególnych ich części i przygotowanie ich do suszenia, co polegało na powieszeniu kwiatostanów w przygotowanym wcześniej pomieszczeniu, gdzie miały się suszyć, wyczerpuje znamiona wytwarzania środka odurzającego, o którym mowa w art. 53 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, brak było podstaw do wyeliminowania z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu R. R. w punkcie 1 zaskarżonego wyroku oraz z podstawy wymiaru kary za ten czyn art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego R. R. zarzut wymierzenia temu oskarżonemu rażąco surowej kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo przypisane mu w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	punkcie 1 zaskarżonego wyroku oraz podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego J. G. zarzut wymierzenia temu oskarżonemu rażąco surowej kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty apelacji obrońców obu oskarżonych skierowane przeciwko rozstrzygnięciu o karze nie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego R. R. nie sposób przyjąć, iżby kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona temu oskarżonemu za przestępstwa z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pozostające w zbiegu kumulatywnym, była karą rażąco niesprawiedliwie surową. Zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze, w świetle regulacji art. 438 pkt 4 k.p.k., byłaby bowiem możliwa tylko w razie stwierdzenia przez sąd II instancji, że kara orzeczona wobec oskarżonego R. R. w zaskarżonym wyroku jest nie tylko niewspółmierna, ale rażąco niewspółmiernie surowa, do czego brak podstaw. Zdecydowanie kary w rozmiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc w dolnych granicach zagrożenia za czyn z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, stanowiący w tym przypadku podstawę wymiaru kary, nie sposób nazwać nadmiernie surową, a tym bardziej rażąco nadmiernie surową. Wszak prowadzona przez oskarżonych uprawa obejmowała</p>		

84 krzewy konopi w różnej fazie wzrostu, 32 krzewy ścięte i suszące się oraz 2 ścięte krzewy ujawnione w czarnym worku, czyli łącznie 118 krzewów. Z wysuszonych krzewów (zarówno tych jeszcze rosnących w czasie oględzin jak i ściętych) pozyskano aż 4 128,26 grama suszu ziela konopi innych niż włókniste, czyli przeszło 4 kg (2 965,98 g + 1 162,28 grama). Taka ilość pozwalała na jednorazowe odurzenie od 8 256 do aż 16 557 osób okazjonalnie palących marihuanę, co już samo w sobie świadczy nie tylko o znacznym (jak przyjął to sąd pierwszej instancji), ale wręcz dużym ładunku społecznej szkodliwości przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 wyroku.

Rację przyznać należy obrońcy oskarżonego R. R. wyłącznie w kwestii niezasadnego przyjęcia przez sąd pierwszej instancji, że oskarżony ten był wcześniej karany i potraktowania tej okoliczności jako obciążającej przy wymiarze kary. Skoro bowiem nie udało się Sądowi Okręgowemu ostatecznie pozyskać informacji od strony brytyjskiej co do wykonania, a tym samym możliwości ewentualnego zatarcia skazania wyrokiem z 13 października 2009 r. za przewóz marihuany przez granicę brytyjską, postąpić należało na korzyść oskarżonego i skazania tego nie brać pod uwagę. Mając na uwadze to, że wyrok w tej sprawie zapadł w październiku 2009 r., zaś oskarżony oświadczył, że z kary tej odbył 9 miesięcy pozbawienia wolności, po czym został wypuszczony (k. 649) nie można wykluczyć, że karę tę odbył w 2009 r. w ramach tymczasowego aresztowania do tej sprawy, co oznaczałoby, że wedle prawa polskiego skazanie to uległoby zatarciu w 2019 r. Nie

można wykluczyć, że tak samo byłoby wedle prawa brytyjskiego. Co prawda wyrok ten figuruje w dalszym ciągu w danych o karalności polskiego rejestru karnego, ale nie można wykluczyć, że w sytuacji wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej dane polskiego rejestru dotyczące skazań w Wielkiej Brytanii nie są aktualizowane.

Nawet jednak w sytuacji przyjęcia, że oskarżony R. R. nie był wcześniej karany, kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej mu przez sąd pierwszej instancji za przestępstwo polegające na uprawie konopi innych niż włókniste i wytwarzaniu z części z nich środka odurzającego w postaci suszu tego ziela, które to czynności zmierzały do uzyskania suszu o łącznej wadze przeszło 4 kg, nie sposób nazwać karą rażąco niewspółmiernie surową. Zdaniem Sądu Apelacyjnego jest to wręcz kara łagodna, biorącą pod uwagę postawę prezentowaną przez tego oskarżonego, to jest przyznanie się do popełnienia przestępstwa.

Co się tyczy z kolei apelacji obrońcy oskarżonego J. G., to kwestionowała ona wyłącznie wymiar kary łącznej orzeczonej wobec tego oskarżonego w wysokości 4 lat pozbawienia wolności, co dziwi w sytuacji, w której kara łączna ukształtowana została wobec tego oskarżonego w sposób maksymalnie dla niego korzystny, czyli przy zastosowaniu zasady absorpcji. Kara 4 lat pozbawienia wolności, orzeczona za czyn przypisany oskarżonemu G. w pkt 1 wyroku, pochłonęła bowiem w całości karę 3 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną mu za przypisane w pkt 2 przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sądząc jednak po treści złożonego przez obrońcę tego oskarżonego wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 60 § 2 k.k. wobec niego łagodniejszej kary przy uznaniu, że jego udział w uprawie konopi innej niż włókniste wspólnie z R. R. był na tyle niewielki, że nawet wymierzenie najniższej z kar przewidzianych za ten czyn byłoby niewspółmierne, domniemywać należy, że intencją obrońcy w istocie było podważenie zasadności wymierzenia oskarżonemu J. G. kary 4 lat pozbawienia wolności za czyn przypisany mu w pkt 1 wyroku. Nie do zaakceptowania jest jednak sytuacja, w której sąd odwoławczy zmuszony jest do przeprowadzania tego rodzaju zabiegów interpretacyjnych w odniesieniu do apelacji sporządzonej przez podmiot fachowy.

Odnosząc się do tak rozumianego zarzutu apelacji stwierdzić należy, że jest on zupełnie pozbawiony racji. Nie sposób bowiem uznać za represję nazbyt surową i to w stopniu rażącym wymierzenia oskarżonemu J. G. kary 4 lat pozbawienia wolności za przypisany mu w pkt 1 wyroku czyn polegający na prowadzeniu znacznych rozmiarów uprawy konopi indyjskich, która obejmowała 84 krzewy w różnej fazie wzrostu, 32 krzewy ścięte i suszące się oraz 2 ścięte krzewy ujawnione w czarnym worku, czyli łącznie 118 krzewów, które po wysuszeniu dały aż 4 128,26 grama suszu ziela konopi innych niż włókniste (2 965,98 g + 1 162,28 grama) i to na dodatek w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k.. Ilość suszu, do którego wytworzenia oskarżeni zmierzali, pozwalała na

jednorazowe odurzenie od 8 256 do aż 16 557 osób okazjonalnie palących marihuanę, co już samo w sobie świadczy nie tylko o znacznym (jak przyjął to sąd pierwszej instancji), ale wręcz dużym ładunku społecznej szkodliwości przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 wyroku.

Okoliczności dotyczące czynu przypisanego oskarżonemu J. G. w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, fakt popełnienia przestępstwa przed upływem 5 lat po odbyciu części kary pozbawienia wolności za przestępstwo tego samego rodzaju i w czasie korzystania z odroczenia wykonania pozostałej części tej kary z powodu rzekomo złego stanu zdrowia, a także niewyrażenie przez oskarżonego skruchy z powodu popełnienia po raz kolejny tego samego przestępstwa, dowodzą tego, że kary w rozmiarze 4 lat pozbawienia wolności, a więc w dolnych granicach zagrożenia za czyn z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, stanowiący w tym przypadku podstawę wymiaru kary, nie sposób nazwać nadmiernie surową. Przy powyższych wysoce obciążających okolicznościach, zdaniem Sądu Apelacyjnego, jest to wręcz kara łagodna, w sposób wystarczający uwzględniająca to, że zaangażowanie oskarżonego J. G. w prowadzoną uprawę krzewów konopi było zdecydowanie mniejsze niż R. R., aczkolwiek konieczne do powodzenia tego przedsięwzięcia zarobkowego.

Również sąd odwoławczy w okolicznościach niniejszej sprawy nie znajduje żadnych podstaw do zastosowania wobec oskarżonego J. G. instytucji nadzwyczajnego

złagodzenia kary, o co wnioskował w apelacji jego obrońca.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie wobec oskarżonego R. R. kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś wobec oskarżonego J. G. o orzeczenie na podstawie art. 60 § 2 k.k. łagodniejszej kary, poniżej 3 lat pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na bezpodstawność zarzutów zawartych w apelacjach obrońców obu oskarżonych dot. orzeczenia wobec każdego z nich rażąco surowych kar pozbawienia wolności za czyn przypisany w pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego wnioski zawarte w tych apelacjach o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez nadzwyczajne złagodzenie tych kar nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd pierwszej instancji, wymierzając kary oskarżonym R. R. i J. G., prawidłowo wziął pod uwagę zarówno okoliczności dotyczące popełnionego przez nich przestępstwa jak i rzutujące na wymiar kary okoliczności dotyczące ich samych, zaś kar orzeczonych przez ten sąd nie można ocenić jako kary rażąco niewspółmiernie surowych do popełnionego czynu oraz do tych okoliczności. Z tych powodów sąd drugiej instancji nie znalazł podstaw do ingerowania w orzeczenie o karze wobec żadnego z oskarżonych.		

3.4.	<p>Podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego R. R. i dotyczący zawartego w zaskarżonym wyroku postanowienia o przyznaniu temu obrońcy wynagrodzenia za nieopłaconą przez oskarżonego pomoc prawną świadczoną mu z urzędu zarzut przyznania tego wynagrodzenia w oparciu o Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, które tak samo jak odpowiadająca mu regulacja przewidziana w poprzednio obowiązującym rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z z 22 października 2015 r., została uznana za sprzeczną z Konstytucją przez Trybunał Konstytucyjny w sprawie SK 66/19.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Nie znalazł Sąd Apelacyjny podstaw prawnych do uwzględnienia wniosku złożonego przez obrońcę z urzędu oskarżonego R. R. o zmianę orzeczenia o kosztach zawartego w wyroku poprzez podwyższenie należnego mu wynagrodzenia według stawki przewidzianej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Wyrok Trybunału Konstytucyjny z 23 kwietnia 2020 r. (sygn. SK 66/19, Dz. U. z 2020 r. poz. 769) odnosi się bowiem do poprzednio obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie</p>		

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1801), stwierdzając, że § 4 ust. 1 tego rozporządzenia jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wszak mimo takiej treści wyroku oraz wydania przez Trybunał Konstytucyjny postanowienia z 20 kwietnia 2020 r., S 1/20 (OTK-A 2020/14) sygnalizującego Ministrowi Sprawiedliwości m.in. konieczność usunięcia uchybień w § 4 ust. 2 in principio rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18), Minister Sprawiedliwości nie dokonał zmian w tym rozporządzeniu zrównujących stawki wynagrodzenia obrońców z urzędu oraz z wyboru, co dowodzi braku podstawy prawnej do przyznania obrońcy z urzędu oskarżonego R. R. wynagrodzenia według stawek przewidzianych w rozporządzeniu z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Nie znalazł również Sąd Apelacyjny podstaw do zmiany postanowienia o przyznaniu wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu przed sądem pierwszej instancji na rzecz oskarżonego J. R. poprzez jego podwyższenie i przyznanie w kwocie przewyższającej stawkę minimalną. Nie uzasadniają tego ani charakter sprawy ani też nakład pracy obrońcy w przygotowanie się do rozpraw oraz uczestnictwo w nich.

Wniosek	
O zmianę postanowienia o przyznaniu wynagrodzenia obrońcy zawartego w zaskarżonym wyroku poprzez podwyższenie wynagrodzenia do kwoty 3 360 zł.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec bezzasadności zarzutu wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z 30 maja 2022 r., poza zmianą w zakresie opisu czynu ujętego w jego punkcie 1.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Nie znajdując podstaw do uwzględnienia żadnego z zarzutów apelacji obrońców oskarżonych dotyczących uznania ich winy w zakresie przestępstwa przypisanego	

każdemu z nich w punkcie 1 wyroku jak i w zakresie kar za to przestępstwo wymierzonych, a także nie dostrzegając innych uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, poza niewielką zmianą w zakresie opisu czynu.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok zmieniono w pkt 1 w zakresie opisu czynu poprzez zastąpienie niezasadnie użytego przez sąd pierwszej instancji zwrotu "wytworzyli" zwrotem "wytwarzali" dotyczącym czynności wykonawczych przedsięwziętych przez oskarżonych R. R. i J. G. wobec części ściętych krzewów konopi innych niż włókniste.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Zmiany dokonano uznając zasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych sformułowanego w apelacji przez obrońcę oskarżonego R. R. dot. tego, że oskarżeni nie wytworzyli środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w znacznej ilości 1 162,28 grama, a jedynie przystąpili do procesu jego wytwarzania, o czym szerzej w sekcji 3.2 niniejszego uzasadnienia.	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3, 4	<p>Oskarżonych na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa, jako że obaj są pozbawieni wolności i aktualnie nie osiągają żadnych dochodów.</p> <p>Z uwagi na to, że w postępowaniu odwoławczym oskarżony R. R. korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, zaś wynagrodzenie dla tego obrońcy nie zostało przez niego pokryte ani w całości, ani w części, na podstawie art. 29 ust. 1 Prawa o adwokaturze w</p>

związku z § 17 ust. 2 pkt 5 i 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (Kancelaria Adwokacka w C.) kwotę 738 zł., w tym 23 % podatku VAT, tytułem nieopłaconych kosztów obrony udzielonej oskarżonemu R. R. w postępowaniu odwoławczym. Nie znalazł Sąd Apelacyjny podstaw prawnych do uwzględnienia wniosku złożonego przez obrońcę z urzędu oskarżonego R. R. o przyznanie na jej rzecz wynagrodzenia w oparciu o stawki przewidziane w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r. (sygn. SK 66/19, Dz. U. z 2020 r. poz. 769) odnosi się bowiem do poprzednio obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1801), stwierdzając, że § 4 ust. 1 tego rozporządzenia jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Mimo takiej treści wyroku oraz wydania przez Trybunał Konstytucyjny postanowienia z 20 kwietnia 2020 r., S 1/20 (OTK-A 2020/14) sygnalizującego Ministrowi Sprawiedliwości m.in. konieczność usunięcia uchybień w § 4 ust. 2 in principio rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18), Minister Sprawiedliwości nie dokonał zmian w tym rozporządzeniu zrównujących stawki wynagrodzenia obrońców z urzędu oraz z wyboru. co powoduje, iż Sąd Apelacyjny nie ma podstaw do przyznania obrońcy z urzędu oskarżonego R. R. wynagrodzenia według stawek przewidzianych w rozporządzeniu z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Nie znalazł również Sąd Apelacyjny podstaw do podwyższenia wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu oskarżonego R. R. i przyznania go w kwocie przewyższającej stawkę minimalną. Nie uzasadniają tego ani charakter sprawy ani też nakład pracy obrońcy tak w sporządzenie apelacji jak i w przygotowanie się do rozprawy apelacyjnej oraz uczestnictwo w niej.

7. PODPIS

SSO del. Teresa Jędrzejak- Paluch SSA Marcin Schoenborn SSA Piotr Filipiak

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. R.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Część rozstrzygnięcia o winie zawartego w pkt 1 wyroku oraz rozstrzygnięcie o karze.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o winie i karze zawarte w punkcie 1 zaskarżonego wyroku jak również o karze łącznej.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana